

Mackenzie King fritar den liberala regeringen från all orätt-rädighet i Beauharnois-skandalen.

Forts. från sid. 1.
framkommit vid undersökningen, handlat oförsvärligt och orätt och att kampanjmedel aldrig skulle hava mottagits från Beauharnois-bolaget.

Att ej hela partiet rättvisligen kunde dömas därför att ett par medlemmar begått ett feltag.

Under kriget hade förekommit ett flertal fall, där officerare och manskap hade begått fel, men därför hade man ej mistat förtroendet för hela armén.

Att undersökningen, som endast fört en del av hela historien i ljuset ej skulle tillätas att anses avslutad.

Bennettska regeringen måste tillsätta en kunglig kommission för att utreda hela saken och gå så långt tillbaka i tiden som till 1925.

Något annat än detta kommer ej att tillfredsställa den allmänna opinionen.

Det var tillfällen under mr. King's tal när man trodde att han skulle falla samman och han har ej visat sådan sinnesrörelse sedan han år 1926 meddelade sin och sin regerings avgång. Han förklarade att vissa av partimedlemmarna handlat orätt, men det fanns ej något som helst bevis för att någon av regeringsmedlemmarna voro inblandade. Efter kommissionens utlåtande kvarstår den förutvarande liberala regeringen med ren sköld.

Mr. King förklarade att kommissionens rapport kommit till honom som en stor och sorglig överraskning. En man kan ej hållas ansvarig för vad hans vänner företaga sig. Han förklarade vidare att ingen beklagade mer än han själv att ifrågavarande egenligheter hade förekommit. Han sade vidare att det liberala partiet genom det skeddade hade kommit i en förnedrande ställning, men förklarade att han hyste den vissta tron att den liberala partiet, trots denna sorgliga händelse skulle växa sig starkt och nå en högre och bättre ställning.

Beauharnois-affären.

Forts. från sid. 1.
bec skulle vara villig att övertaga företaget. Det tredje förslaget, att staten skulle övertaga detsamma, skulle endast leda till tvistigheter mellan regeringen och provinsen, och han trodde ej, att provinsen Quebec skulle nöja sig med denna åtgärd.
Det sista förslaget, att reorganisera företaget, skulle således vara det enda, som lämpligen skulle kunna göras. Ehuru mr Bennett gav en kort redogörelse över huru detta lämpligast borde ske, sade han dock ej, att detta var den plan, som regeringen föredrog.

"Premärministern har ännu ej givit oss en förklaring över huru den nya styrelsen kommer att bli sammansatt och huru den kommer att arbeta." insköt mr E. J. Garland (U.F.A., Bow River). Till detta svarade mr Bennett: "Jag kan försäkra den ärade medlemmen, att jag undkomma från fångenskapen själv ej kommer att leda företaget, utan jag kommer blott att tillse, att företaget

kommer att få en sådan ledning, att bankerna komma att lämna nödiga garantier.

Flicka försvunnen.

19-åriga Lillian Bain, dotter till mr. och mrs. Fred Bain, Moosomin, Sask. lämnade en kväll vid 6-tiden sitt hem, för att besöka grannar som bo ungefär en och en halv mil från hennes hem och har sedan dess ej avhört. Lillian är en vacker brunett, fem fot och fyra tum hög, samt väger omkring 125 pund. När hon sist sågs var hon klädd i brun klädning, ljus kappa och vitt hatt med svart band. En truck på väg till Peace River distriktet, bärande B. C.-licenc hade stannat vid ett garage några mil från platsen samma kväll och garagemannen påstår sig hava sett en flicka i bilen vars utseende överensstämde med den beskrivning som lämnats på flickan. Polisen är i arbete på saken, men har ännu ej kommit till något resultat.

Shaw och Lady Astor berättar om sina studier i Ryssland.

Arbetarna leva under betydligt bättre förhållanden än i Europa.

Den kände engelske författaren George Bernard Shaw har återkommit från en tio dagar resor i Ryssland och förklarar, att alla länder borde taga upp idén med femårsplanen för att erhålla en bättre finansiell ställning. Det finnes ej några svältande personer i Ryssland, och arbetarna leva under betydligt bättre förhållanden än i de europeiska länderna. Han hade en motsatt uppfattning mot andra, som förut besökt Ryssland beträffande vad som av många beskrivits som slavarbete. Lady Astor, som besökte Ryssland i Shaws sällskap, delade hans uppfattning och förklarade, att Ryssland var "wonderful and most remarkable."

Napoleon i olyckans dagar.

Den historiska forskningen sysselsätter sig oavbrutet med den väldige erövaren, som för mer än ett århundrade sedan omzestaltade Europas statssystem och åstadkom en förödelse, ur vars kaos till sist nya samhällsbyggnader skulle växa upp. En tysk författare, G. Kuntze, har i ett digert verk sammanfört personliga smådrag ur den förste Napoleons växlingsrika nästan sagolika levnad. Det inte minsta intresset erbjuder de meddelanden han lämnar om den franske härskaren från dessa olycksdagar efter sitt störtande.

Man tror sig, när man läser denna del av framställningen, åskåda slutakten av en tragedi, som med hemsk och obönhörlig nödvändighet snabbt skrider mot katastrofen. Ännu en gång, innan ridån faller, uppflammar för kort tid Napoleons bedrägliga stjärna och äventyraren, som lyckats undkomma från fångenskapen på Elba, sitter åter på den tron han själv skapat åt sig. Men så följde Waterloo och

S:t Helena, tragediens epilög. Av de i Kuntzes verk sammanförda anekdoterna från denna tid meddelas här nedan ett litet urval.

Den 20 april 1814 lämnade den en gång så mäktige härskaren Frankrikes jord, där hans avsked från "det gamla gardet" i Fontainebleau grav eko i allas hjärtan. Ombud från "den heliga alliansens" makter ledsagade honom på den nödvungna avfärden från hans forna lysande framgångs land.

Till Montélimar gick allt gott och väl. Överallt beredde man den avsatte monarken ett gott mottagande, men detta var den sista stad, där hans öra uppfångade hyllningens: "Leve kejsaren!" Så snart de hade Frankrikes gamla gränstad bakom sig, erfor Napoleon snart den rojalistiskt sinnade befolkningens i Provence hat. Redan i Donzère skrek man av alla krafter: "Ned med tyrannen!" och "Leve bourbonerna!" Dock detta var blott det första svaga tecknet på en uppretad pöbels vrede — värre sårer återstodo. Sedan man passerat Avignon utan äventyrligheter gick färden till Orgon, där befolkningen trängde sig på Napoleons vagn och under skymfliga tillmålen spottade på densamma. Till råga på olyckan byttes här hästar, varför uppehållet blev rätt långvarigt, och backarna använde tiden väl. De hängde upp i en galge en i fransk uniform klädd fägelsträmma, å vars bröst var fäst ett plakat med inskriften: "Detta skall förr eller senare bli alla tyranners öde!"

Blek och beklämd satt Napoleon i sitt vagnshörn bredvid general Bertrand och yttrade inte ett ord. När han äntligen kommit utom räckhåll för den råa hopen, beslöt man, att han för undvikande av ytterligare obehagligheter skulle fortsätta färden förklädd till österrikisk kurir. Vilket också skedde. Det behövdes minsann väl, ty i Canut försökte mängden rycka honom ur vagnen, men hejdade sig när den trodde ett misstag på person föreligga.

Så drog den en gång så mäktige kejsaren i en simpel kurirs förklädnad genom sitt forna rikes farligaste trakter. I värds huset i La Calade rastade man för att få något till livs, och för att undvika varje misstanke, steg Napoleon själv först ur vagnen och beställde mat hos värdinnan. Aven denna delade emellertid den allmänna oviljan, och när hon fann sig ha att göra med en man i kejsarens följe, utför hon i de hätskaste utfall mot Napoleon. Utan att det ringaste förlora fattningen frågade han henne då, om Napoleon någonsin tillfogat henne något ont, efter som hon vore så förbittrad på honom. Och megären, som just höll på att bryna en köttkniv, svarade med ett cyniskt leende: "Nej, men jag gör i alla fall i ordning ett vapen, om någon skulle vilja begära det mot den uslingen." Napoleon teg och gick med en djup suck ut ur köket. Senare, på Elba, omnämnde han sin flykt såsom förklädd kurir bland sina djärvasten bragder.

Om kejsarens vistelse på S:t Helena, där han 1821 slöt sina ögon i döden, föreligga många berättelser.

**Ett erbjudande utan jämförelse!
Ford Tudor Sedan 1926-27 års modell till salu på ytterst förmånliga villkor.**

1926-27 Ford Tudor försedd med "Rucksteel" axel till salu. "Rucksteel" axeln är en stor förbättring på modellen T Ford. Genom att använda denna axel kan man både öka hastigheten och styrkan av bilen och dessutom, förutom backväxeln, begagna sig av fyra utväxlingar. Hastigheten kan med lätthet ökas till 50 a 55 mil i timmen, styrkan från 30 hk. till 48 hk.

Vad detta senare beträffar, torde det vara onödigt att närmare framhålla fördelen därav. Ty så som en eller annan gång under en regnig dag suttit fast i dy eller kärr, veta allt för vilken styrka och kraft som fordras av en motor, när man söker komma loss.

Bilen har körts de två sista åren av den i västra Canada väl kände Invar Olsen och har under denna tid blivit noggrant eftersedd.

Maskinen har i dagarna blivit noggrant eftersedd och alla slitna maskindelar uttagna och nya delar insatta. Nya fjedrar, "shock absorbers", samt speedometer äro påsatta.

Bilens klädsel är ny och lackeringen i förstklassigt skick. Nya 15,000 miles "tires" på såväl reserv- som de övriga hjulen. Bilen är en ypperlig landsvägs-vagn säljes till mycket moderat pris.

För uppgifter om pris, betalningsvillkor, etc., skriv till, eller besök

Svenska Canada Tidningen
325 Logan Avenue Winnipeg, Man.

Napoleon var under hela sitt liv mycket road av schackspel, och han idkade detta under alla tider och livslägen. Som löjtnant spelade han på Café de la Regence som general, när fältmoderna någon gång gävo honom ro därtill, som kejsare i Tuilerierna, på resor och i fält och till sist såsom Englands fånge på S:t Helena, där detta tidsfördriv ofta hjälpte honom att slå bort mörka tankar och bågkomsterna från ett lyckligare förflutet. På Longwood — den gård på S:t Helena, vilken upplåtits åt Napoleon — var general Bertrand hans mest omtyckte motspelare. Ofta ropade Napoleon triumferande: "Bertrand, jag har slagit er!"

— Verkligen, sir, svarade denne.

— Lui échech! Encore échech! Echech et mat, ropade Napoleon ännu ivrigare med flammmande blickar.

— C'est juste, sade Bertrand. Å sir, ni förblir ändå alltid segrare.

Då drog alltid ett ljust leende över Napoleons drag.

Fregatten "Thebaine" hade en dag kommit från Kap till Longwoods hamn och medfört några tidningar, som förelästes för kejsaren. I en av dem skildrades Marats öde: huru denne då han med några trogna landat vid Kalabriens kust blev gripen och nedstucken av invånarna. Vid denna oväntade underrättelse grep Napoleon föreläsaren hårt i armen och utropade lidelsefullt: "Å, kalabreserna voro i alla fall mänskligare än de, som skickat mig hit!" Därpå försjönk han i en dov tystnad

Emellanåt var Napoleon under S:t Helenavistelsen upplagd för ett skämt. En dag, då en murare, som arbetade på hans byggnad vid Long-

wood, fallit ned från sin ställning och lindrigt skadat att under alla tider och livslägen. Som löjtnant spelade han på Café de la Regence som general, när fältmoderna någon gång gävo honom ro därtill, som kejsare i Tuilerierna, på resor och i fält och till sist såsom Englands fånge på S:t Helena, där detta tidsfördriv ofta hjälpte honom att slå bort mörka tankar och bågkomsterna från ett lyckligare förflutet. På Longwood — den gård på S:t Helena, vilken upplåtits åt Napoleon — var general Bertrand hans mest omtyckte motspelare. Ofta ropade Napoleon triumferande: "Bertrand, jag har slagit er!"

När Napoleon var nära sin sista stund, befälde han exekutorn av sin sista vilja att inte tillåta någon annan engelsk läkare än doktor Arnott att närma sig honom, sedan hans medvetande börjat omstöcknas. Därpå tillade han bl. a.: Jag döer... I haven delat min landsflykt och jag vet, att i skolen bevara mitt minne. Nedsätten det inte! Jag har gillat goda grundsatser och sökt förverkliga dem i mina lagar och handlingar. Men tyvärr voro omständigheterna ogynnsamma. Jag måste vara hård, måste ock uppskjuta mycket. Olyckan kom, och Frankrike berövades därigenom de fördelar jag tillämnat detsamma. Må det döma mig efter mina uppsåt, må det låta rättvisa vederfaras mina avsikter! Det älskar mitt namn och min ära. Förbliven trogna de idéer vi försvarat, den ära vi vunnit!"

Följande natt rasade en våldsamt storm på S:t Helena och uppryckte flera träd med rötterna, bland dem även Napoleons älsklingsträd, i vars skugga han ofta sökte skydd mot den brännande solhettan. Och under det orkanen spelade krigsmusiken, kämpade det gamla lejonet sin sista, hopplösa kamp mot allbesegraren döden. Kort före kl. sex under den nya dagens eftermiddag hade den ryktbare korsikanen upphört att leva — med hela sin öde bekräftande förvändligheten av all jordisk storhet och makt.